

dette, hørte jeg Røster i Salen om, at det var det sædvanlige, at selvbestaltede Komiteer samlede Penge ind og derefter dannede Fonds i Stedet for at udbetale dem til de Personer, de var indsamlede til. Den Fremstilling, det ærede Medlem gav, var nu — saa vidt jeg husker, tilføjer jeg, da jeg ikke har læst det i Tidenden — ikke ganske korrekt, den var i alt Fald — med et mildt Udtryk — ret stærkt farvet. Spørgsmaalet har været til Behandling i Færøernes Lagting, hvor Amtmanden har fremsat en Redegørelse derfor. Fra Selvstyrepartiets Side er det — alle de andre Ting, der er sagte om Enkepengene, skal jeg lade ligge, det vilde blive for omständeligt og et Spild af Tingets Tid at komme ind derpaa — særlig blevet bebrejdet Amtmanden og den vedkommende Komite, at Pengene ikke var kommet Enkerne, men Banken og Købmændene til gode. Dette er et ret stærkt Udtryk for Selvstyremændenes Opfattelse af den Maade, hvorpaa Amtmanden har behandlet denne Sag, og for deres Mistillid i saa Henseende. Jeg haaber at have Formandens Tilladelse til at oplæse — det er ganske kort —, hvad Amtmanden har udtalt i Lagtinget om den Sag. Det er følgende: „Endelig siges det, at Pengene er kommet Banken og Købmændene til gode. — Det er selvfølgelig, at Pengene maatte anbringes et Sted, de maatte ind sættes i Banken og i Sparekassen til Forrentning. Hvad skulde vi ellers gøre ved dem? Vi skulde vel ikke lade dem ligge i et Pengeskab paa Amtskontoret eller sende dem ind paa Næs til Provsten. I Banken og Sparekassen var det eneste naturlige Sted at anbringe dem til Forrentning. — Angaaende det, at Købmændene har faaet en Del af Pengene, kan jeg udtale: Nogle af Enkerne havde Handelsgæld. Nogle mente, at Købmændene skulde have fuld Dækning for deres Tilgodehavende, andre, at de intet skulde have, idet de i sidstnævnte Tilfælde skulde se til selv at faa deres Tilgodehavende fra Enkerne, efterhaanden som de fik udbetalt af de indkomne Penge. Dette første satte jeg mig ganske bestemt imod, da der ingen Mening var i, at Købmændene skulde have fuld Dækning. Det sidste var ogsaa en uheldig Ordning, da Enkerne aldrig kunde føle sig sikre for, at deres Gæld blev dem afkrævet. Det lykkedes imidlertid for Komiteen paa Norderøerne gennem Forhandling med Købmændene at faa dem til at nøjes med Udbetaling af $\frac{2}{3}$ af deres Tilgodehavende, ca. 4,100 Kr., under

den bestemte Forudsætning, at de fik ikke mere. Købmændene gav derefter bindende Afkald paa den ene Trediedel. Jeg kalder det en god Ordning, Komiteen opnaaede. Enkerne sidder som Følge heraf nu frie og franke. Den Pantegæld, som var til Stede, ca. 16,000 Kr., blev vi selvfølgelig nødt til at betale fuldt ud.“

Naar man, som jeg, havde færdedes nogen Tid oppe paa Færøerne, før Amtmandens Erklæring fremkom i Lagtinget, og været Vidne til de smudsige Angreb, der blev rettet mod Amtmanden af Selvstyrepartiets Mænd i Anledning af disse Enkepenge, er det ganske velgørende bag efter at se, hvor ganske fortrinligt Amtmanden har kunnet gøre Rede for denne Sag. Naar det ærede Medlem (Edward Mortensen) anker over, at en Del af Pengene blev hensat til en Fond og ikke udbetalt til dem, de var indsamlede til, har det ærede Medlem nogen Ret — d. v. s., det afhænger af, hvordan man ser paa det, man kan nemlig ogsaa se saadan paa det, at det ærede Medlem slet ingen Ret har til at bebrejde Amtmanden eller Komiteen, at der blev hensat nogle Penge til en Fond —, det var nu ikke saa mange, som det ærede Medlem mente. Amtmanden oplyste i Lagtinget, at der var indkommet 63,706 Kr., og tilføjede, at deraf var nogle og fyrr Tusinde uddelte til Enker og Børn efter Ulykken paa Norderøerne. Lagtingsmand Effersøe udtalte i Lagtinget den Dag, Amtmanden oplyste, hvorledes Forholdet var: „I Sammenhæng med denne Sag tillader jeg mig at fremdrage den stedfundne Søulykke ved Grindedrabet i Sandvig. Skønt der er udbetalt nogen Erstatning fra Ulykkesforsikringen for danske Fiskere, er der en Del Personer, som alligevel trænger til Støtte. Maaske nogle af de Penge, som indkom gennem Indsamlingen nede, kunde anvendes til Hjælp her“. I Februar d. A. skete der ved Sandvig under et Grindedrab en Ulykke, hvorved 13 Personer omkom. Det var ganske vist væsentlig unge Mennesker; saa vidt jeg erindrer var kun 2—3 gifte, men der blev dog ogsaa her Enker og faderløse Børn, og jeg vil have Lov til at mene, at det ikke var helt urigtigt, at man, naar man, som det udtales i Amtmandens Redegørelse, alligevel ikke kunde uddele alle Pengene straks paa Norderøerne, fordi forskellige Forhold vedrørende Enkernes Stilling forinden skulde oplyses, anvendte nogle af de Penge, der blev til Rest, til Afbødelse af Følgerne af Ulykken ved Sandvig. Jeg synes, at